பிதாவின் வல்லமையென்ற வகையில் குமாரன்

தேவனுடைய ஞானம் என்ற வகையில் கிறிஸ்துவைக் கவனிப்பதில் நாம் சற்று நேரத்தைச் செலவிட்டோம். கிறிஸ்து முன்னிருந்த நிலையானது படைப்பில் தேவனுடைய ஞானமாகப் பிரதிபலித்தது. பழைய ஏற்பாட்டு தேவ மனிதர்கள் படைப்பில் தேவனுடைய ஞானத்தைப் பற்றி மிகவும் மேன்மையான மொழிநடையில் பேசியிருந்தாலும், "தேவத்துவத்தின் இரண்டாம் நபர்" என்ற சொற்றொடர்களில் அவர்கள் ஒருபோதும் பேசியிருந்ததில்லை. இதற்கு மறுபுறம், புதிய ஏற்பாட்டில், கிறிஸ்து எல்லாக் காலத்திற்கும் முன்னதாக தேவனுடைய ஞானமாயிருக்கிறார் என்றும் அவர் படைப்பில் பங்கேற்றார் என்றும் மறைமுகமாகவோ அல்லது உறுதிப் படுத்துகின்றதாகவோ உள்ள கூற்றுக்கள் அடங்கியுள்ளன.

இப்பொழுது நாம் குமாரனாகிய தேவனைப் பற்றி படிப்பின் இன்னொரு பகுதிக்குத் திரும்புகின்றோம். இந்த ஆய்வானது கிறிஸ்து அவரது திரு அவதாரத்திற்கு முன் அல்லது பெத்லகேமில் அவரது பிறப்புக்கு முன் தேவனுடைய வார்த்தையாய் இருந்தார் என்ற வகையில் அடங்கு கின்றது. நமது முந்திய பாடத்தில் போலவே, நாம் புதிய ஏற்பாட்டின் பொருத்தமான வசனப் பகுதிகளுக்குச் செல்லுவோம். படைப்பில் தேவனு டைய வார்த்தையைப் பற்றிய விபரங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட பிறகு நாம், இந்தப் பாடப் பொருள் பற்றிய போதனையைத் தேடப் பிறகு பழைய ஏற்பாட்டிற்குச் செல்லுவோம்.

புதிய ஏற்பாட்டுப் போதனை

புதிய ஏற்பாட்டில் நாம், மத்தேயு மற்றும் லூக்காவின் பொழிப்புரைச் சுவிசேஷங்கள்[1] இயேசுவின் பிறப்பானது உலகத்திற்குத் தேவனுடைய சொந்தமான வருகையைப் பிரகடனப் படுத்தியது என்பதை வலியுறுத்த விரைகின்றன என்று காண்கின்றோம். மத்தேயு குழந்தை இயேசுவை இம்மானுவேல் என்று அடையாளப்படுத்துகின்றார்; அதாவது "தேவன் நம்மோடு இருக்கின்றார்." லூக்கா அவரை "தேவனுடைய குமாரன்" என்று கூறுகின்றார். இவ்விரு புத்தகங்களுமே கிறிஸ்து என்ற குழந்தையைப் பரிசுத்த ஆவியானவரிடமிருந்து கன்னி மேரி கர்ப்பத்தில் தாங்கியது பற்றிப் பேசுகின்றன (மத். 1; லூக். 1).

"ஆதியிலே"

யோவான் சுவிசேஷமானது ஒரு மாறுபட்ட அணுகுமுறையை

எடுத்தாளுகின்றது. இதன் முன்னுரையானது (யோவா. 1:1-18) இயேசுவின் பிறப்பு பற்றிய விபரங்களைக் கையாளுவதில்லை. மத்தேயு மற்றும் லூக்கா ஆகியோர் தருவது போன்ற வம்சா வழி விபரங்கள் இதில் இல்லை (மத். 1; லூக். 3). அதற்குப் பதிலாக, சிந்தையைத் தயங்க வைக்கும் தொடக்கக் கூற்று ஒன்று அங்குள்ளது! யோவான் 1:1 ஆனது, கால இடைவெளியினூடே எதிரொலிக்கும் ஒரு சொற்றொடருடன் தொடங்குகின்றது: "ஆதியிலே" (En arche = "ஆதியிலே"). நாம் உடனடியாக ஆதியாகமம் 1:1ஐப் பற்றி நினைக்கின்றோம் (Bre'shith ="ஆதியிலே" " In [the] beginning"*)*[2]

"ஆதியிலே" என்ற சொல்லை நாம் மீண்டும் மீண்டும் கூறுவோமாக. நாம் அப்படிச் செய்தால், உடனடியாக ஒரு கேள்வி எழுகின்றது: "எந்த ஆதியிலே?". ஆதி. 1:1 மற்றும் யோவா. 1:1 ஆகிய இரு சொற்றொடர்களை மட்டுமே வேதாகமத்தில் தேவனைப் பற்றியதாக நாம் பெற்றிருந்தால், அந்த எழுத்தாளர்கள் தேவனின் தொடக்கத்தைப் பற்றிப் பேசினார்கள் என்று நாம் சுலபமாய் முடிவு செய்து விட முடியும். இருப்பினும், தேவன் நித்தியத்திற்கும் இருக்கின்றார் என்பது வேதவசனங்களின் முக்கிய ஆய்வுப் பொருள்களில் ஒன்றாக உள்ளது. ஆகையால் நாம் இந்த இடத்தில் வேதாகம விளக்கம் தருவதில் மிகச் சிறந்த விதிகளில் ஒன்றைப் பயன்படுத்துகின்றோம்: தெளிவற்ற வசனப் பகுதி ஒன்றை அதே பாடக் கருத்தைப் பற்றி தெளிவாகப் போதிக்கும் வேதவசனப் பகுதி இன்னொன்றுக்கும் முரண்பட்ட வகையில் ஒருபொழுதும் விளக்கம் தராதீர்கள். இவ்விதமாக ஆதி. 1:1 மற்றும் யோவான் 1:1 ஆகிய வசனப் பகுதிகளில் உள்ள "ஆதியிலே" என்பது தேவன் இருத்தலைப் பற்றியல்ல அவரது படைப்புப் பணியையே குறிக்கின்றது என்று நாம் முடிவு செய்கின்றோம். ஆகவே, "the" *என்ற சுட்டுச் சொல்லானது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்களில் இடைச் செருகப் பட்டதாகும்.*

ஆதி. 1:1, "தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் படைத்தார்" என்று கூறுகின்றது. இது படைப்பைப் பற்றிய சுருக்கமானதொரு மேல் கூற்றாகக் காணப்படுகின்றது. இது படைப்பின் திறப்புச் செயலினால் பின்பற்றப் படுகின்றது. இருப்பினும், படைப்புச் செயல்பாடுகளிலும், படைப்பு முழுவதிலும் தேவனுடைய உறவானது உள்ளடக்கம் பெற்றுள்ளது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

யோவான் 1:1-3, படைப்பில் கிறிஸ்து செய்தது என்ன என்பதற்கு ஒரு ஆச்சரியமான கூற்றாகும்:

> *ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது. அவர் ஆதியிலே தேவனோடிருந்தார். சகலமும் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று; உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை.*

வார்த்தை தேவனாயிருந்தது; வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது. சகலமும் அவர் மூலமாகவே உண்டாக்கப்பட்டது. இங்கு நாம், அடையாளப் படுத்துதல், உறவுமுறை மற்றும் செயல்பாடு ஆகியவற்றைப் பெறுகின்றோம். இந்தச் சுருக்கக் கூற்றில் நாம் முரண்பாடு போலத்

தோன்றும் மெய்யுரையொன்றைப் பெறுகின்றோம்: தேவனுடைய எளிமைத்துவத்தைப் பெரும் சிக்கல் சூழ்ந்துள்ளது.

"Logos"[3]

Logos (வார்த்தை) என்பது படைப்பின் தொடக்கத்தில் இருந்தது. வார்த்தையானது படைப்பின் தொடக்கத்தில் அங்கு இருந்ததால், வார்த்தையானது படைப்பு தொடங்குவதற்கு முன்னதாகவே இருந்தது. ஒரு தச்சர் தாம் முதலில் அங்கிருப்பதற்கு முன்னதாகவே வீடு ஒன்றை கட்டியெழுப்ப முடியுமா? வார்த்தையானது (படைப்புக்கு) முன்னிருந்த நிலையானது தெளிவாக இருக்கின்றது. அவர் இருந்தார். மேலும், வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது. இது உறவு முறையைப்[4] பேசுகின்றது. படைப்பின் செயல்பாட்டில் வார்த்தையின் முன்னிருந்த நிலையானது யாருடன் உறவு படுத்தப்படுகின்றது? எபி. 1:2, "... குமாரன் மூலமாய் [தேவன்] நமக்குத் திருவுளம் பற்றினார், ... இவரைக் கொண்டு உலகங்களையும் உண்டாக்கினார்" (எபி. 2:9ஐயும் காணவும்). எனவே இங்கு திருஅவதாரத் திற்கு முன்பு ஒரு பிதா/குமாரன் உறவு இருந்துள்ளது. பின்னாளில், இந்தக் குமாரன் மீட்பின் ஊழியத்திற்காகத் திருஅவதாரமாய் வந்த இயேசுவே என்று குறிப்பிடுவதை நாம் காண்கின்றோம். இருப்பினும், பிதா மற்றும் குமாரன் என்ற வகையிலான தெய்வீக இருத்தலானது நித்தியமானது, இவ்விதமாக அது திரு அவதாரத்தைச் சார்ந்திருப்பதில்லை என்பதை நம் சிந்தையில் வைத்துக் காக்க வேண்டும்.

எபி. 1:2ல் உள்ள கூற்றானது - "குமாரன் மூலமாய் [தேவன்] நமக்கு திருவுளம் பற்றினார்'' - வார்த்தை, அவர் முன்னிருந்த நிலையில், தெய்வீகமே என்று நமக்கு அர்த்தப்படுத்துகின்றதா? தேவனுடன் குமாரத்துவம் தெய்வீகத்தை அர்த்தப்படுத்துகின்றதா? இதற்குப் பதிலானது சந்தர்ப்பப் பொருளைச் சார்ந்துள்ளது. உதாரணமாக, பவுல், ரோமர் 9:26ல் தேவனுடைய மக்கள் "ஜீவனுள்ள தேவனுடைய புத்திரர்கள்" என்பதைப் போதிப்பதற்கு ஓசியா 1:10ஐப் பயன்படுத்தினார். ஆனால் இந்தக் கூற்றுக்களில் இருந்து எவரொருவரும், தேவனுடைய ''புத்திரர்கள்'' தெய்வீகமானவர்கள் என்று முடிவு செய்ய மாட்டார்கள்.

இருப்பினும், திருஅவதாரத்திற்கு முந்திய வார்த்தை என்ற வகையில் தேவனுடைய குமாரன் தெய்வீகமானவராயிருந்தார் என்பதில் சந்தேகம் எதுவும் இருக்குமென்றால், நாம் எபி. 1:8அ - வை வாசிக்க வேண்டியது அவசியமாகும்: "குமாரனை நோக்கி [தேவன்]: 'தேவனே, உம்முடைய சிங்காசனம் என்றென்றைக்குமுள்ளது' " என்று கூறுகின்றார். எபிரெயரில் உள்ள மற்ற பல வசனங்களைப் போலவே இவ்வசனமும் பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு மேற்கோள் ஆகும். இது சங். 45 (வ. 6)ல் இருந்து வருகின்றது. இது ஒரு எபிரெய அரசரும் அவரது மணமகளும் கொண்டாடும் திருமணத்திற்கு நாம் பயன்படுத்தும் ஒரு ராஜரீகத் திருமண சங்கீதமாகும். இந்தச் சங்கீத்தைப் பற்றிய மூன்று உண்மைகள் நமது சிந்தனையில் மையமாய் இருக்கின்றன: (1) இந்த அரசர் தாவீதின் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் என்பது உறுதி. (2) தாவீது அல்லது அவரது வம்சா

வழியினரில் எவரொருவரிலும் இந்தச் சங்கீதமானது ஒரு பகுதி நிறைவேற்றத்தையே காண்கின்றது. (3) எபிரெயருக்கு நிருபம் எழுதிய புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளரால் இதன் மேசியாத்துவப் பயன்பாடானது திகைப்பிற்குரிய வழியில் முழு வலிவுடன் கொண்டு வரப்படுகின்றது! எபிரெயர் நிருபத்தில், சங். 45:6, 7 வசனப் பகுதியானது தாவீதின் அரச பரம்பரையில் வந்தவருடைய - மேசியாவினுடைய - மிக உன்னதமான நிறைவேறுதலுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இது பிதாவாகிய தேவனால் நேரடியாகக் கூறப்பட்டதாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது (வ. 5), அவர் மகனை (வ. 8), தேவனே (தெய்வீகத்துவமானவர்) என்று இதில் அழைக்கின்றார்![5]

ஆகையால், யோவான் 1:1-3ல் பேசப்பட்ட தேவன் மற்றும் வசனம் ஆகியவர்களுக்கிடையில் உள்ள உறவானது உண்மையில் ஒரு பிதா/ குமாரன் உறவென்று நாம் காண்கின்றோம். இது பிதாவும், திருஅவதாரத்திற்கு முந்திய அவரது மகனும் தெய்வீகமானவர்களே என்ற ஒரு முடிவை அவசியப்படுத்துகின்றது. ஆகையால், தேவனுடைய நித்திய பிதா/குமாரன் உறவு முறையானது உலகத்தின் படைப்பு பற்றிய ஒவ்வொரு வேதவசனப் பகுதியிலும் மறைமுகமாய்க் காணப்படுகின்றது. உண்மை யிலேயே, யோவான் எழுதியபடி, "... அந்த வார்த்தை [logos] தேவனா யிருந்தது ... சகலமும் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று; உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை."

தேவனுடைய வல்லமையே எல்லாவற்றையும் படைத்தது என்ற உறுதிப்பாடானது புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும் இழையோடுகின்றது. இருப்பினும், வார்த்தையின் - முன்னிருந்த நிலையில் குமாரன், குமாரனாகிய தேவன், பின்பு திரு அவதாரமானவரின் - மூலமாகவே இந்த வல்லமை வெளிப்படுத்தப்பட்டது என்பது பற்றிய முழுமையான உணர்ந்து கொள்ளுதலானது புதிய ஏற்பாட்டை முழுமைப் படுத்திய யோவானின் எழுத்துக்களில் முன்னணிக்கு வருகின்றது. இந்த முன்னேற்றத்தின் ஒரு மேற்கண்ணோட்டம் பின்வருமாறு:

மாற்குவின் சுவிசேஷத்தில் இயேசு படைப்பைப் பற்றி அது தேவனுடைய கிரியை என்ற வகையில் பேசினார் (மாற். 10:6; 13:19). சபையின் தொடக்க நாட்களில், தேவனே எல்லாவற்றையும் படைத்தவர் என்று சீஷர்கள் ஒப்புக் கொண்டிருந்தார்கள் (அப். 4:24). பவுல் 1 கொரிந்தியர் நிருபத்தை எழுதிய பொழுது பிதாவாகிய தேவனை "அவராலே சகலமும் உண்டாயிருக்கிறது" என்றும் "இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய்ச் சகலமும் உண்டாயிருக்கிறது" என்றும் பேசினார் (1 கொரி. 8:6). இவ்விடத்தில் பவுல் படைப்பின் செயல்பாட்டில் பிதாவையும் குமாரனையும் உறவுபடுத்திக் கூறினார். அவர் குமாரனை logosக்கு (வார்த்தைக்கு) உறவுபடுத்திக் கூறவில்லை. ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில், பவுல் சகலமும் அவர் மூலமாகவும் அவருக்காகவும் இருக்கிறது என்ற இயங்கும் புகழ்பாடலை வெளிப்படுத்தினார் (ரோமர் 11:36அ). பின்னாளில், எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபமானது, "எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்த தேவனை"(எபே. 3:11அ)ப் பற்றிப் பேசுகின்றது.

கொலோசெயருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் குமாரன் தேவனுடைய தற்சுரூபமானவர் என்று கூறப்படுகின்றார். அவர் தேவனுடைய முதற்பேறானவராயிருக்கின்றார்; அவர் படைப்பு அனைத்திற்கும் முந்தியவராயிருக்கின்றார், அதன் மீது ஆட்சித் தலைமை உரிமை பெற்றிருக்கின்றார், அதை நிலைப்படுத்துகின்றார். கொலோ. 1:15-17 பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

> *அவர் அதரிசனமான தேவனுடைய தற்சுரூபமும், சர்வ சிருஷ்டிக்கும் முந்தின பேறுமானவர். ஏனென்றால் அவருக்குள் சகலமும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது; பரலோகத்திலுள்ளவைகளும், பூலோகத்தி லுள்ளவைகளுமாகிய காணப்படுகிறவைகளும் காணப்படாதவை களுமாகிய சகல வஸ்துக்களும், சிங்காசனங்களானாலும், கர்த்தத் துவங்களானாலும், துரைத்தனங்களானாலும், அதிகாரங்களானாலும், சகலமும் அவரைக் கொண்டும், அவருக்கென்றும் சிருஷ்டிக்கப் பட்டது. அவர் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவர், எல்லாம் அவருக்குள் நிலைநிற்கிறது.*

இவ்வசனப்பகுதியானது படைப்பில் தேவனுடைய குமாரனின் நபர்த்துவம், இடம் மற்றும் பங்கேற்பு ஆகியவற்றை விவரிக்கும் அளவின் உச்சத்தை அடைகின்றது. இங்கு நாம் தேவனுடைய வல்லமை காட்சிப் படுத்தப்படுவதில் வியப்பில் ஆழ்த்தும் சித்தரிப்பொன்றைப் பெறுகின்றோம். இன்னும் பிற உட்பொருள் நிறைந்த வசனப் பகுதிகளில், படைப்பானது குமாரன் மூலமாய் வந்த தேவனுடைய கட்டளையினால் உண்டாயிற்று என்பதையும், இந்தக் குமாரன் தமது வல்லமையுள்ள வசனத்தினால் எல்லாவற்றையும் தொடர்ந்து தாங்கி நிலைநிறுத்துகின்றார் என்பதையும் நாம் காண்கின்றோம்:

> *பூர்வ காலங்களில் பங்கு பங்காகவும் வகை வகையாகவும், தீர்க்கதரிசிகளின் மூலமாய்ப் பிதாக்களுக்குத் திருவுளம்பற்றின தேவன், இந்தக் கடைசி நாட்களில் குமாரன் மூலமாய் நமக்குத் திருவுளம்பற்றினார்; இவரைச் சர்வத்துக்கும் சுதந்திரவாளியாக நியமித்தார், இவரைக்கொண்டு உலகங்களையும் உண்டாக்கினார். இவர் அவருடைய மகிமையின் பிரகாசமும், அவருடைய தன்மையின் சொரூபமுமாயிருந்து, சர்வத்தையும் தம்முடைய வல்லமையுள்ள வசனத்தினாலே தாங்குகிறவராய், தம்மாலேதாமே நம்முடைய பாவங்களை நீக்கும் சுத்திகரிப்பை உண்டுபண்ணி, உன்னதத்திலுள்ள மகத்துவமானவருடைய வலது பாரிசத்திலே உட்கார்ந்தார் (எபி. 1:1-3).*
>
> *விசுவாசத்தினாலே நாம் உலகங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையினால் உண்டாக்கப்பட்டதென்றும், இவ்விதமாய், காணப்படுகிறவைகள் தோன்றப்படுகிறவைகளால் உண்டாகவில்லையென்றும் அறிந்திருக் கிறோம் (எபி. 11:3).*
>
> *பூர்வ காலத்தில் தேவனுடைய வார்த்தையினாலே வானங்களும்,*

ஜலத்தினின்று தோன்றி, ஜலத்தினாலே நிலை கொண்டிருக்கிற பூமியும் உண்டாயினவென்பதையும் (2 பேது. 3:5).

தெளிவாய்க் கூறப்பட்ட logosன் கருத்தானது யோவான் சுவிசேஷத்தில் காணப்பட்டபடி இவ்வசனப் பகுதிகளில் வாசிப்பதற்கு வசீகரம் உள்ளதாக இருக்கின்றது. புதிய ஏற்பாட்டை வாசிக்கத் தொடங்குகையில் நாம் வழக்கமாகச் சுவிசேஷங்களைத்தானே முதலாவது வாசிக்கின்றோம். இருப்பினும் நாள் வரிசைக் கணக்கில் பேசுகையில் யோவானின் எழுத்துக்களே புதிய ஏற்பாட்டில் கடைசியானது என்பதை நாம் நினைவில் வைக்க வேண்டும்.

இது, புதிய ஏற்பாட்டின் இறுதியில் யோவானின் பயபக்தி நிறைந்த அறிவிப்புக்கு முன்னதாக, தேவனுடைய படைப்புப் பணியின் பெருந் திறமையினுடைய முழுமையானது திரையிடப்பட்டிருந்தது என்று அர்த்தமாகின்றது. logos/வார்த்தை, முன்னிருந்த குமாரன், குமாரனாகிய தேவன், பின்னாளில் திருஅவதாரமாய் வந்தவர் பிதாவாகிய தேவனின் ஊக்கமூட்டும் வல்லமையாக இருப்பதைக் காட்டுகின்றார். இந்த logos/ வார்த்தை என்பது இதற்கு முன் இருந்திராத அண்டம் ஒன்றை இருக்கும்படி செய்தது; இது தேவனுடைய ஆராய முடியாத ஞானம் மற்றும் வல்லமையின் முழுமைத்துவமான ஒரு காட்சிப்படுத்துதல் ஆகும்.

பழைய ஏற்பாட்டுப் போதனை

பழைய ஏற்பாட்டைப் பார்க்கையில் நாம் அதிகமாய் அனுகூலம் பெற்ற மக்களாய் இருக்கின்றோம். திரையானது நமக்காகத் தள்ளி வைக்கப்பட்டுள்ளது. தொடக்க கால வாசகர்களுக்குத் தெளிவற்ற வகையில் அல்லது மங்கலாகவே காணப்படுகின்ற (பழைய ஏற்பாட்டு வசனப் பகுதிகளில் காணப்படும்) பல சத்தியங்களை நாம் இப்பொழுது நன்கு உணர முடிகின்றது.[6] இது புதிய ஏற்பாட்டின் கூடுதலான வெளிப்படுத்துதலில் இருந்து பெற்ற அறிவூட்டுதலினால் சாத்திய மாகின்றது. இங்கு நாம் பழைய ஏற்பாட்டின் பல தீர்க்கதரிசன வசனப் பகுதிகள் பழங்கால எபிரெயர்கள் பகுத்துணராத வழிவகையில் விளக்கம் தரப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

தேவனுடைய படைப்பின் வல்லமைக்கு வரும்பொழுது பழைய ஏற்பாடானது உறுதிப்பாட்டுடனும், ஆழமான உட்கண்ணோட்டத் துடனும் பேசுகின்றது. சங்கீதங்களில் தேவன் தமது படைப்புப் பணியில் நித்திய வாசியாயிருக்கின்றார் என்று துதிக்கப்படுகின்றார் (சங். 90:2; 102:25-27). தீர்க்கதரிசன இலக்கியத்தில், தேவன் எல்லை கடந்த படைப் பாளராக, ஒருவராய் ஆளுகை செய்து, மனித குலம் முழுமையும் உட்படத் தமது படைப்பில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்பவராக இருக்கின்றார் என்று விவரிக்கப்படுகின்றார் (ஏசா. 40:21-26; 44:24; 45:12; எரே. 10:16).

யேகோவா ஒரு படைப்பாளர் என்ற வகையிலான பழைய ஏற்பாட்டுக் கருத்தானது அதன் முழு கெம்பீரத்தில் உள்ளது. தேவன் எல்லா

வல்லமையும் நிறைந்தவராக, ராஜரீகம் செய்பவராக, எல்லை கடந்தவராக, அதே வேளையில் எங்கும் நிறைந்தவராக மற்றும் தமது படைப்பின் மீது விசேஷமாக மனித குலத்தின் மீது அக்கறையுள்ளவராக இருக்கின்றார். ஆதி. 1, 2ல் படைப்பின் விபரத்தை வாசிக்கையில் தேவனுடைய படைப்புச் செயல்பாட்டைப் பற்றிய மேன்மைப் படுத்தப்பட்ட, இவ்விளக்கங்களைக் கைக்கொள்வது சட்டப் பூர்வமானதா? ஆம் சட்டப்பூர்வமானதே.

தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் படைத்தார் என்று கூறி ஆதியாகமம் தொடங்குகின்றது. இது மற்ற எல்லாவற்றையும் தனக்குள் அடக்குகின்ற வகையிலான குடை போன்ற கூற்று ஆகும். தண்ணீர்த் திரளின் இருள் மற்றும் வெறுமையின் மேல் ஆவியானவர் அசைவாடுகை யில், தேவனுடைய தூண்டுதலில் ஒளியும் ஒழுங்கு அமைப்பும் உதித்தெழுந்தது. படைப்பு பற்றிய விபரமானது தேவன், "நமது சாயலாகவும் நமது ரூபத்தின்படியேயும் மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக ...." (ஆதி. 1:26, 27) என்று கடைசியில் கூறுவதாக நாம் காணும் வரையிலும் தொடர்ந்து கட்டவிழ்கின்றது. இந்த விபரத்தின் சுருக்கமும், விரிவும் ஆதி. 2:4-25ல் தரப்பட்டுள்ளது, தேவன் மனித குலத்தைப் படைத்தது பற்றிய அதிக விபரங்கள் ஆதி. 2:7, 21, 22ல் தரப்பட்டுள்ளன.

ஆதியாகமத்தை மோசே எழுதுகையில் அண்டம் உதித்தெழுந்த ஒழுங்கமைவு பற்றி நாம் இன்று அறிந்துள்ளது போல் அவர் விபரங்களை அறிந்தார் என்று யூகிக்க இடம் இல்லை. மோசே தமக்கு வெளிப்படுத்தப் பட்டவைகளையே எழுதினார். அண்டத்தைப் படைப்பதில் பிதாவாகிய தேவன், குமாரனாகிய தேவன் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவராகிய தேவன் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தனர் என்பது அவருக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டதா? தேவனை(*'elohim*)ப் பற்றியும் தேவனுடைய ஆவியைப் பற்றியும் (*ruah 'elohim*) ஆதி 1:1, 2ல் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. படைப்பில் தேவனுடைய ஆவியானவரும் ஈடுபட்டிருந்ததை மற்ற பதிவேடுகளுங் கூட நமக்குக் கூறுகின்றன (யோபு 33:4; சங். 104:30). தேவத்துவத்தைப் பற்றிய மோசேயின் கருத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு நாம் மூன்று கேள்விகளை நோக்குவோம்.

முதலாவது, "தேவனுக்கு *'elohim* என்ற பன்மைப் பெயர்ச் சொல்லை மோசே பயன்படுத்தியதில் அவர் பல தெய்வக் கொள்கையைக் கண்டாரா?" இதற்குப் பதில் "இல்லை" என்பதேயாகும். இஸ்ரவேலர் யாவருக்கும் விசுவாசத்தின் அஸ்திபாரத்தை மோசேயே ஷேமாவில் விளக்கப் படுத்தினார்: "இஸ்ரவேலே, கேள்: நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் ஒருவரே கர்த்தர்" (உபா. 6:4). இந்த மாபெரும் உறுதிப்பாட்டில் சித்தரிப்பு தெளிவாய் உள்ளது: தேவனின் பெயருக்கு மோசே ஒரு பன்மை வடிவத்தைப் பயன்படுத்தியிருந்தாலும், உண்மையில் தேவன் ஒருவரே என்று அவர் கூறியிருந்தார். மேலும் தேவனுடைய படைப்புப் பணியை விவரிப்பதற்கு ஆதியாகமத்தின் வசனப்பகுதியில் "அவர் சிருஷ்டித்தார்" என்று அர்த்தப்படும் *bara'* என்ற ஒருமை வினைச் சொல் பயன் பட்டிருக்கின்றது. இது ஒருமைத்துவச் சிந்தனையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

இரண்டாவது கேள்வி, " 'நமது சாயலாகவும் நமது ரூபத்தின்படியேயும் மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக' என்ற கூற்றில் பன்மைப் பெயர்ச் சொல் வடிவங்களை மோசே பயன்படுத்தியதில் பல தெய்வக் கோட்பாட்டைக் கண்டாரா?" மோசே ஒரே தேவனை விசுவாசித்தார் என்று நாம் ஏற்கனவே கண்டிருக்கின்றோம், ஆனால் கேள்வியானது இன்னமும் அவர் பன்மைப் பெயர்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியது பற்றிய விஷயத்திலேயே நிலைத்திருக்கின்றது. இந்த இடத்தில் வேதவசனம் என்ன கூறுகின்றது என்பதில் அல்ல, ஆனால் அது என்னத்தை *அர்த்தப்படுத்துகின்றது* என்பதிலேயே நாம் இடர்ப்பாடு அடைகின்றோம். மோசேக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டவைகளின் மாபெரும் அளவின்படியும், மொழி தன்னை அனுமதிக்கும் அளவின்படியும் தேவனுடைய மிக உயர்வான இயல்பை விளக்கப்படுத்தினார் என்பது சாத்தியமாகும்.

மூன்றாவது கேள்வி, "நாம் குறிப்பிட்டுள்ள ஏவப்பட்ட மற்ற எழுத்தாளர்களைப் போலவே மோசேயும் உண்மையில் உணர்ந்ததை விட அதிகமானவற்றைக் கூறினாரா?" இதற்குப் பதில் "ஆம்" என்பதேயாகும். தேவத்துவத்தில் மூன்று நபர்கள் பற்றிய கருத்து எதுவும் மோசே பெற்றிருந்ததாகக் குறிப்பெதுவும் இல்லையென்றாலும், தேவன் சாரத்தில் (Essence) ஒருவராகவும் நபர்த்துவத்தில் மூவராகவும் காணப்படுகின்றார் என்ற பின்னாளைய வெளிப்பாட்டிற்கு இது இசைவானதாகவே உள்ளது. முடிவான சத்தியத்தின் அடிப்படையில், தேவனுடைய முழுமைத்துவம் பற்றிய வெளிப்பாடானது ஆதி. 1:26ல் உள்ள பன்மைப் பெயர்ச் சொற்களில் காணப்படுகின்றது என்று நாம் முடிவு செய்ய இயலும். வேறு விதமாய் இருப்பது மிகவும் கடினமானதேயாகும்.[7]

தேவனுடைய முழுமைத்துவமானது படைப்பில் ஈடுபட்டது என்பதே சுருக்க விபரமாய் உள்ளது. அதாவது, படைப்பில் பிதாவாகிய தேவன், குமாரனாகிய தேவன் (திருஅவதாரத்திற்கு முன் வார்த்தை என்ற வகையில் இருந்தவர்), மற்றும் ஆவியானவராகிய தேவன் ஆகியோர் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

குறிப்புகள்

[1]மத்தேயு, மாற்கு மற்றும் லூக்கா ஆகியவை பொழிப்புரைச் சுவிசேஷங்கள் என்று அறியப்படுகின்றன, ஏனென்றால், அவைகள் இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்வு மற்றும் ஊழியம் பற்றிய ஒரே விதமான மேல் கண்ணோட்டங்களை முன் வைக்கின்றன. [2]"the"என்ற சுட்டுச் சொல்லானது யோவா. 1:1 மற்றும் ஆதி. 1:1 ஆகிய இரண்டிலும் இல்லாதிருக்கின்றன. அவைகள் "தவற விடப்பட்டுள்ளன" என்று நாம் கூறுவதில்லை; அப்படிக் கூறுவது, அது ஒரு காலத்தில் அங்கிருந்தது என்று மறைமுகமாய்க் கூறுவதாகிவிடும். மூலபாஷையில் அவ்வார்த்தை பயன்படுத்தப் படவில்லை, ஆனால் மொழிபெயர்ப்பாளர்களால் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. [3]*Logos* என்பது "வார்த்தை" என்பதற்கான கிரேக்கச் சொற்றொடராகும். [4]*Pros*, இது சார்புச் சொல்லுடன் பயன்படுத்தப்படும் பொழுது, "அருகாமைக்கு" அல்லது

"உறவுமுறை" என்ற அதன் அடிப்படை அர்த்தங்களில் ஒன்றைக் கொண்டுள்ளது. இந்த வேதவசனப் பகுதியானது *proston theon* என்றுள்ளது, இது "தேவனுடன்" என்று அர்த்தப்படுகின்றது. [5]"தாவீது அல்லது பழங்காலத்தில் அவரது வழி வந்தவர்கள் எவருக்கு சாத்தியமாகக் கூடியதைக் காட்டிலும் முழுமையான கருத்தில், இந்த மேசியா என்பவர் தேவனுடைய குமாரனாக மட்டுமல்ல (வ. 5) உண்மையில் தேவன் என்றே குறிப்பிடப்பட முடியும், ..." (F. F. Bruce, *The Epistle to the Hebrews*). [6]"மற்றவர்கள் இயேசுவைத் தெய்வீகமானவர் என்ற வகையில் கண்டார்களா?" என்ற துணைக் கட்டுரையைக் காணவும். [7]இங்கு நாம் "நாம் உண்டாக்குவோமாக" என்று அர்த்தப்படும் *na'aseh* என்ற இணைப்புச் சொல்லைக் காண்கின்றோம். முயற்சி அல்லது வலியுறுத்தத்தை விளக்க எபிரெய மொழியில் இந்த இலக்கண வடிவம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இந்த சந்தர்ப்பப் பொருளில், பிதாவாகிய தேவன் குமாரனாகிய தேவனிடத்தில் ஆவியானவராகிய தேவனிடத்தில் தங்களின் சாயலில் மனித குலத்தைப் புதிதாய்ப் படைப்பதில் பங்கேற்கும்படி உண்மையுடன் அதிகாரத்துடனும் விடுத்த வேண்டுகோளாய் இருக்கின்றது.

Logos என்ற வார்த்தை

யோவான் *logos* என்ற சொற்றொடரை ஏன் பயன்படுத்தினார்? மற்றும் அதைவிட முக்கியமாக அவர் அதன் அர்த்தத்தை அவ்வளவு துல்லியமாக அவர் ஏன் விளக்கினார்? *logos* என்ற வார்த்தையானது புதிய ஏற்பாட்டில் பயன்படுத்தப் படுவதற்கு முன்பு ஏற்கனவே வளமான அர்த்தம் கொண்டதாயிருந்தது. *logos* என்பதில் பதிந்திருந்த கருத்துக்கள் கிரேக்க தத்துவ ஞானிகளுக்கு, விசேஷமாக ஸ்தோயிக்கருக்கு (அப். 17:18) மிகவும் வசீகரமானதாயிருந்தது. ஸ்தோயிக்கச் சிந்தனையைத் தொடக்கத்தில் வளர்ச்சி பெறச் செய்தவர்களில் ஒருவரான எபேசு நகரின் ஹெராக்ளிட்டஸ் என்பவர் *logos* என்பதை இயற்பியல் பாடத்தில் இயற்கையின் விதியாகக் கண்டார். சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின், (கி.மு. சுமார் 300ல்) சீப்புருவைச் சேர்ந்த ஜெனோ, ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ஸ்தோயிக்கத்தின் நிறுவனர் ஆனார். அத்தேனேயில் இருந்த அவரது பள்ளியில், அவர் *logos* என்பதை இந்த அண்டத்திற்குக் காரணமாக உரைத்தார். இந்தக் காரணம்தான் எல்லா விஷயங்களுக்கும்/ பொருட்களுக்கும் அவைகளின் ஒழுங்கமைப்பு, வடிவம் மற்றும் இசைவு ஆகியவற்றைக் கொடுக்கின்றது. தெய்வீகத்துவத்தில் அவரின் நம்பிக்கை யானது இந்த logosன் படைப்புத் திறனுள்ள அக்கினியாக ஒப்பிட்டார். சில வேளைகளில் *pneuma* (spirit) என்றும் இது அழைக்கப்பட்டது. இவ்விதமாக, ஸ்தோயிக்கர்கள் *logos* என்பதை இயற்கையில் ஒழுங்கமைவும், தர்க்கரீதி யானதுமாகவும்; தெரிவித்தலில் காரணம் மற்றும் வார்த்தையாகவும்; இறையியலில் பகுத்தறிவுள்ள ஆவி என்ற வகையில் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து, தன்னை எல்லாவற்றிக்கும் தொடர்பு படுத்துகின்றது என்று கண்டனர் (Paul Edwards, *The Encyclopedia of Philosophy*).

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் உலகமானது கிறிஸ்தவத்தின்

தொடக்கத்தைக் கண்டது. நம்பிக்கையின் நற்செய்தியும், கிறிஸ்துவுக்குள் இரட்சிப்பும் எருசலேம் தொடங்கி மத்திய தரைக் கடலைச் சுற்றிலும் உள்ள பகுதிகளில் பிரசங்கிக்கப்பட்டது. அந்த நூற்றாண்டின் இறுதிக் கட்டத்தில் ஏவப்பட்ட மனிதர்கள் விசுவாசத்தைப் பற்றி எழுதியிருந்தனர். இந்த எழுத்துக்கள் கொய்னி (சாதாரண) கிரேக்க மொழியில் தேவனுடைய இயல்பையும், அவரது செயல்பாட்டையும், மனித குலத்திற்கான அவரது சித்தத்தையும் விவரித்தன.

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில், பைலோ அவர்களின் எழுத்துக்கள், யூதர்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் ஆகியோரின் இறையியல் சிந்தனையில் logosன் கருத்துக்கள் இருந்ததை முன்னிலைப் படுத்தின. பைலோ ஒரு கிரேக்க பாஷை பேசும், யூத தத்துவ ஞானியும் இறையியல் அறிஞரும் ஆவார். எகிப்தின் அலைக்சந்திரியாவில் வளர்க்கப்பட்டு, கல்வி பெற்ற அவர், பழைய ஏற்பாட்டு வேதவசனங்களையும் கிரேக்க தத்துவத்தையும் ஆழமாய்க் கற்றுணர்ந்தவர் என்பதற்கு அவருடைய எழுத்துக்கள் ஆதாரமாகும். உருவக மற்றும் கிரேக்கத் தத்துவக் கொள்கைகளைப் பயன்படுத்தி அவர் பழைய ஏற்பாட்டிற்குக் கொடுத்த மறுவிளக்கவுரையானது நவீன காலங்களைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த அவரது நாட்களில் செயல்விளைவைப் பெற்றிருந்தது. logos என்பது வரலாற்று ஓட்டத்தை அதற்கு நியமிக்கப்பட்ட பாதையில் இலக்கைச் சென்றடையும் வரை செலுத்துகின்ற தெய்வீக கட்டளையாகும் என்று கூறினார். இவ்விதமாக logosன் செயல் விளைவுகள் வான்வெளியிலும் மனிதரின் நிறைவான அடைவிடத்திலும் பங்கேற்பவையாக உள்ளது.